

Zagreb, 31. siječnja 2022. godine

TRGOVAČKI SUD U SPLITU**Sukoišanska 6
21000 Split****Poslovni broj: P-328/2021**

Tužitelj: **JADRAN LAGUNA d.o.o.**, Gradac, Jadranska 16, Republika Hrvatska, OIB: 56976586879, kojeg zastupa punomoćnik Pavo Novokmet, OIB: 12453130124, odvjetnik u LOVRIĆ NOVOKMET SMRČEK odvjetničko društvo d.o.o., Heinzlova 33A, Zagreb, OIB: 36426031758

Tuženici:

- 1. Vlado Pejković**, s prebivalištem u Sv. Spasa 5/A, 21 000 Split, OIB: 14363790716 (u daljnjem tekstu: „**Tuženik 1**“),
- 2. ADRIATIQ ISLANDS GROUP HOTELI d.o.o.**, sa sjedištem u Jelsi, Jelsa 246, Republika Hrvatska, OIB: 78472447506 (u daljnjem tekstu: „**Tuženik 2**“),
- 3. László Attila Kerekes**, s prebivalištem u Mađarskoj, Ürömi út. 50. 3. kat, 5. vrata, 1023 Budimpešta, OIB: 62718516583 (u daljnjem tekstu: „**Tuženik 3**“).

(u daljnjem tekstu Tuženik 1, Tuženik 2 i Tuženik 3 zajedno kao: „**Tuženici**“)

VPS: 1.211.750,59 kuna

Radi: povrede dužnosti urednog i savjesnog vođenja poslova društva i naknade štete

PODNEŠAK TUŽITELJA

1x

I. UVOD

1. Tužitelj je dana 13. svibnja 2021. godine, podnio naslovnom sudu tužbu radi naknade štete u iznosu od 1.211.750,59 kuna protiv Tuženika (u daljnjem tekstu: „**Tužba**“), iz sljedećih razloga:
 - a) Tuženik 1 je povrijedio svoje obveze koje je imao kao član uprave Tužitelja na temelju članka 252. ZTD-a o vođenju poslova Tužitelja s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, jer je Tužitelju počinio štetu,
 - b) Tuženik 2 se svjesno okoristio od štetnih radnji koje je počinio Tuženik 1 na štetu Tužitelja zbog čega je solidarno odgovoran s Tuženikom 1 i Tuženikom 3 naknaditi nastalu štetu Tužitelju, temeljem odredbe članka 273. stavka (3) ZTD-a,
 - c) Tuženik 3 utjecao na Tuženika 1 da poduzima navedene štetne radnje zbog čega je solidarno odgovoran s Tuženikom 1 i Tuženikom 2 naknaditi nastalu štetu Tužitelju, temeljem odredbe članka 273. stavaka (1) ZTD-a.
2. Tužitelj napominje da svi pojmovi definirani velikim početnim slovom kao i sve skraćenice imaju isto značenje koje im je dano u Tužbi, osim u slučaju da je izričito drugačije definirano ovim podneskom.
3. U nastavku ovog podneska, Tužitelj će se očitovati na odgovore na Tužbu i podneske koje su Tuženik 1 i Tuženik 3 podnijeli naslovnom sudu. Prije iznošenja predmetnog očitovanja, Tužitelj će ukratko ponoviti okolnosti relevantne za ispravno rješavanje ovog spora.
4. Tuženik 3 i Vitezy su bili ultimativni vlasnici brojnih trgovačkih društava koja upravljaju nizom hotela i marina na jadranskoj obali. Neka od tih trgovačkih društava su i društvo Hoteli Jadran koje je društvo majka Tužitelja, društvo Faraon d.o.o. sa sjedištem u Trpnju, (Općina Trpanj), Put Vila 1, OIB: 98007195291 (dalje u tekstu: „**Faraon**“) i društvo Hotel Labineca d.o.o., sa sjedištem u Gradcu, Jadranska 2, OIB: 82215732082 (dalje u tekstu: „**Hotel Labineca**“) (Tužitelj, Faraon i Hotel Labineca dalje u tekstu zajedno kao: „**Društva kćeri**“).
5. Iz Društava kćeri i drugih s njima povezanih društava je godinama sustavno izvlačen novac na različite načine, što je predmet nekolicine sudskih postupaka koji se vode pred naslovnim sudom ili drugim sudovima u Republici Hrvatskoj. Ovo je jedan od takvih postupaka.
6. Jedan od načina izvlačenja novca predstavlja i odnos između Društava kćeri i Tuženika 2. Tuženik 1, je u ime Društva kćeri, sklapao ugovore o suradnji i pružanju usluga s Tuženikom 2 i s osnove tih ugovora isplatio Tuženiku 2 ukupan iznos od otprilike tri i pol

milijuna kuna u razdoblju od 2016. godine do 2020. godine, protivno svojim obvezama primjene dužne pažnje prema Društvima kćerima i time im nanio štetu. Tuženik 2 je bio u ultimativnom vlasništvu Tuženika 3, zajedno sa Vitezyem.

7. U konkretnom slučaju, Tuženik 1 je u ime i za račun Tužitelja sklopio i održavao na snazi Ugovor s Tuženikom 2 za usluge opisane kao usluge „Internet prodaje i online kanal prodaje, poput optimizacije postojećih web stranica, marketinga, upravljanja online reputacijom i sl.“, po cijeni od 2000 eura mjesečno, a kasnije nakon sklapanja aneksa br. 1 Ugovora o suradnji i pružanju usluga od 30. travnja 2015. godine, cijena je povećana na iznos od 2500 eura mjesečno. Tuženik 1 je podmirivao primljene račune na trošak Tužitelja te je ukupno uplatio Tuženiku 2 iznos od 1.211.750,59 kuna u razdoblju od 2016. godine do 2020. godine, što je predmet tužbenog zahtjeva ove tužbe.
8. Tuženik 2 je ponekad uz račune prilagao izvještaje o obavljenim poslovima koji su svi imali gotovo identičan tekst, te nisu sadržavali adekvatne specifikacije pruženih usluga. Također, uz izvještaje su redovno prilagane identične fotografije navodno pruženih usluga oglašavanja na internetu (oglašavanja na društvenim mrežama). Iz cjelokupne dokumentacije koju će Tužitelj detaljnije analizirati i dostaviti u nastavku ovog podneska, proizlazi da:
 - (i) predmetne usluge nisu izvršavane, odnosno,
 - (ii) premda dostavljenom dokumentacijom Tuženici nastoje prikazati da su izvršavali predmetne usluge, neupitno je da je cjelokupni aranžman služio za izvlačenje novca a ne ostvarenje neke poslovne koristi za Tužitelja.
9. Do saznanja o konkretnom, a i svim ostalim načinima izvlačenja novca iz Tužitelja, i drugih povezanih društava, došlo je nakon promjene u vlasničkoj strukturi Tužitelja i drugih društava koja su s njima povezana. Radi se o jednom od načina na koji je namjerno ili bar krajnje nepažljivo napravljena šteta Tužitelju od strane Tuženika 1, za koju štetu Tuženici odgovaraju solidarno na temelju kogentne odredbe članka 273. ZTD-a o iskorištavanju utjecaja u društvu.
10. Dakle ne radi se ovdje o sporu iz Ugovora (kako pogrešno tvrdi Tuženik 3 u svojem odgovoru na tužbu). Radi se o sporu zbog povrede obveza primjene dužne pažnje direktora trgovačkog društva, koji direktor je sklapanjem takvog ugovora i izvršenjem plaćanja po takvom ugovoru nanio štetu trgovačkom društvu, znajući (ili morajući znati) da Tužitelj ne ostvaruje adekvatnu korist za takva plaćanja.
11. U nastavku ovog podneska, Tužitelj će se prvo, očitovati o nedostavljanju odgovora na tužbu od strane Tuženika 2, a zatim detaljno očitovati na procesnopravne i materijalnopravne prigovore koje su iznijeli Tuženik 1 i Tuženik 3 u dosadašnjem tijeku postupka.

II. U ODNOSU NA TUŽENIKA 2 – nije dostavljen odgovor na tužbu

12. Naslovni sud je rješenjem od 20. svibnja 2021. godine pozvao Tuženike da daju odgovor na tužbu.
13. Do danas Tuženik 2 nije dostavio odgovor na tužbu Tužitelja. S obzirom da je rok za davanje odgovora na tužbu davno prošao, i s obzirom da su ispunjeni uvjeti iz članka 331. b stavka 1. točaka 1., 3. i 4. ZPP-a, Tužitelj predlaže naslovnom sudu da u pogledu Tuženika 2 donese presudu kojom se prihvaća tužbeni zahtjev Tužitelja (presudu zbog ogluhe) iz članka 331.b ZPP-a.
14. U međuvremenu, Tuženiku 2 se događa ista stvar kao i Tužitelju: od svog „urednog i uobičajenog poslovanja“ koje tuženici opisuju u svojim odgovorima na tužbu, nalazi se pred otvaranjem stečaja.

Dokaz: Zaključak poslovni broj St-637/2021 od 18. siječnja 2022. (Prilog 1)

III. OČITOVANJE NA PROCESNOPRAVNE PRIGOVORE TUŽENIKA 1

A. Procesnopravni prigovori

15. Tuženik 3 u svom odgovoru na tužbu od dana 18. lipnja 2021. godine i podnesku od 14. srpnja 2021. godine iznosi slijedeće procesnopravne prigovore na koje će se Tužitelj očitovati:
- a) prigovor stvarne i mjesne nenadležnosti naslovnog suda za odlučivanje u ovom sporu,
 - b) osporava navode Tužitelja da u konkretnom postupku dolazi do atrakcije nadležnosti naslovnog suda,
 - c) podredno, u slučaju ako naslovni sud ocijeni osnovanim navode Tužitelja o atrakciji stvarne i mjesne nadležnosti, ta pravila mogu dovesti jedino do atrakcije nadležnosti Trgovačkog suda u Zagrebu, iz razloga što spor među strankama u postupku predstavlja spor na osnovi Ugovora, u kojem su Tužitelj i Tuženik 2 pisano prorogirali nadležnost Trgovačkog suda u Zagrebu.

U odnosu na navode pod a) – tobožnja nenadležnost

16. Tuženik 3 iznosi prigovor stvarne i mjesne nenadležnosti naslovnog suda za odlučivanje u ovom sporu, iz razloga što je Tuženik 3 fizička osoba koja nije ni sadašnji ni bivši član Tužitelja, a u spornom vremenskom razdoblju ni član uprave Tužitelja, stoga tvrdi da za njega ne može biti stvarno nadležan trgovački sud.

17. Ovakav prigovor Tuženika 3 je promašen. Kad bi o odgovornosti Tuženika 1 i Tuženika 2 odlučivao trgovački, a o odgovornosti Tuženika 3 općinski sud, takvi sudovi bi mogli doći do suprotnih zaključaka o odgovornosti štetu počinjenu Tužitelju zbog iskorištavanja utjecaja u društvu, a s obzirom na to da Tuženici odgovaraju solidarno, takvo postupanje bi moglo predstavljati povredu načela ZPP-a o jedinstvenoj primjeni zakona.
18. Također, nadležnost naslovnog suda za rješavanje spora u pogledu Tuženika 3 se zasniva na temelju atrakcije nadležnosti naslovnog suda i na temelju odredbi Uredbe, kako je već opisano u točkama 10. do 16. tužbe, stoga radi izbjegavanja ponavljanja, Tužitelj upućuje na spomenute navode.

U odnosu na navode pod b) – osporavanje atrakcije nadležnosti

19. Tuženik 3 osporava nadležnost naslovnog suda za rješavanje ovog spora jer da u odredbama ZPP-a ne postoji podloga za tvrdnju da materijalno suparničarstvo između Tuženika dovodi do atrakcije stvarne nadležnosti naslovnog suda.
20. U ovom postupku, Tuženici su materijalni suparničari jer: i) između njih postoji pravna zajednica u odnosu na predmet spora, iz razloga što je solidarna odgovornost između Tuženika nastala u trenutku kad su Tuženici počinili samu štetnu radnju, ili eventualno u trenutku nastanka štetne posljedice, ii) su obveze Tuženika na naknadu štete nastale na temelju iste činjenične osnove, i to skupnim počinjenjem štetne radnje, te iii) obveze Tuženika na naknadu štete nastaju iz iste pravne osnove, a to je odredba članka 273. ZTD-a.
21. Protivno tvrdnjama Tuženika 3, stav Tužitelja, sudske prakse i pravne teorije je da materijalno suparničarstvo dovodi do potpune atrakcije nadležnosti.
22. Razlozi zbog kojih dolazi do atrakcije nadležnosti počivaju na dva temeljna načela ZPP-a, a to su načelo procesne ekonomije i načelo jedinstvene primjene zakona. Tako prof. Siniša Triva i prof. Mihajlo Dika izražavaju slijedeći stav:

„Utvrđivanje nadležnosti po privlačnosti – atrakcija- opravdava se očekivanjem da će se ostvariti procesna ekonomija, da će se kompleksnim rješavanjem omogućiti likvidacija svih spornih odnosa među strankama te, napokon, da će se ostvariti načelo jedinstvene primjene zakona“

Dokaz: uvid u pravnu literaturu: Triva, Siniša; Dika, Mihajlo, Građansko parnično procesno pravo. VII. izmijenjeno i dopunjeno izdanje, Zagreb: Narodne novine, 2004, str: 279

23. Tužba zbog odgovornosti za štetu radi povrede dužnosti člana uprave te radi iskorištavanja utjecaja u društvu plodno je tlo za opravdanost korištenja instituta atrakcije nadležnosti. Naime, u slučaju da naslovni sud ne prihvati ovakvo stajalište Tužitelja, i preda spis na odlučivanje općinskom sudu, došlo bi do daljnjeg oduživanja ovog postupka što se nedvojbeno protivi načelu procesne ekonomije, te vjerojatno i do onemogućenja adekvatne pravne zaštite Tužitelja zbog svih okolnosti koje okružuju ovaj sudski postupak, ali i ostale postupke protiv istih Tuženika i njima povezanih osoba, a koje su navedene u uvodu ovog podneska.
24. Stoga, Tuženici su materijalni suparničari jer se nalaze u pravnoj zajednici u pogledu predmeta spora te jer njihove obaveze proizlaze iz iste činjenične i iste pravne osnove. Takvo materijalno suparničarstvo dovodi do potpune atrakcije nadležnosti naslovnog suda.
25. Istu logiku je primijenio Visoki trgovački sud koja je izražena sentencom:

*„Glavni dužnik i jamac platac su **materijalni suparničari jer između njih postoji pravna zajednica koja je posljedica njihove solidarne obveze za ispunjenje činidbe vjerovniku. Zbog toga, ako je trgovački sud nadležan za vođenje spora između tužitelja i glavnog dužnika, a jamac platac je fizička osoba koja je također tužena istom tužbom, trgovački sud se u odnosu na njega ne može oglasiti stvarno nenadležnim sudom.**“*

Dokaz: presuda Visokog trgovačkog suda u predmetu pod poslovnim brojem Pž-4248/09, od 18.9.2009 (Prilog 2.)

26. Stav da materijalno suparničarstvo dovodi do atrakcije stvarne nadležnosti, potvrđen je i u pravnoj teoriji. Kao primjer atrakcije, ranije navedeni autori upravo navode sporove protiv materijalnih suparničara:

*„**Ako je jednom tužbom tuženo više osoba** a za njih ne postoji mjesna nadležnost istog suda, nadležan je sud koji je mjesno nadležan za jednog tuženika... Nadležnost je elektivna i supsidijarna, a po mišljenju koje preteže, atrakcija bi trebala mijenjati pravila o stvarnoj nadležnosti slabijeg tipa analogno odredbama o atrakciji za protutužbu“*

Dokaz: Triva, Siniša; Dika, Mihajlo, Građansko parnično procesno pravo. VII. izmijenjeno i dopunjeno izdanje, Zagreb: Narodne novine, 2004, str: 279

27. Iz svega navedenog, potpuno je jasno da je naslovni sud nadležan odlučivati u ovom sporu, i to u odnosu na sve Tuženike.

U odnosu na navode pod c) – tobožnja ugovorna prorogacija nadležnosti

28. Tuženik 3 prigovara nadležnosti naslovnog suda iz razloga jer da je u članku 5. stavku 1. Ugovora za sporove iz Ugovora ugovorena nadležnost Trgovačkog suda u Zagrebu.
29. Ovakav prigovor proizlazi iz pogrešnog tumačenja Tužbe i cijelog niza pozitivnih propisa od strane Tuženika 1.
30. Tuženik 1 zaključuje da se prorogacijska klauzula, koja je sadržana u odredbi članka 5. stavka 1. Ugovora: „*Ugovorne strane obvezuju se sve sporove proizašle iz ovog Ugovora riješiti mirnim putem, a za slučaj da to ne bude moguće ugovoraju nadležnost Trgovačkog suda u Zagrebu.*“, odnosi i na ovaj konkretan postupak.
31. Prorogacijska klauzula iz članka 5. stavka 1. Ugovora se primjenjuje samo u slučaju ako spor između Ugovornih stranaka proizađe upravo iz samog ugovornog odnosa koji regulira predmetni Ugovor. Takva eventualna sporna situacija koja je mogla nastati između Ugovornih stranaka, tj. Tužitelja i Tuženika 2, koja bi se eventualno mogla rješavati pred Trgovačkim sudom u Zagrebu bi bila primjenjiva u sljedećim hipotetskim slučajevima: a) npr. Tužitelj od Tuženika 2 potražuje ispunjenje činidbe koja je ugovorna predmetnim Ugovorom, ili npr. b) Tuženik 2 potražuje od Tužitelja isplatu neplaćene novčane činidbe koju bi Tužitelj bio dužan platiti u slučaju da su mu pružene predmetne usluge.
32. Međutim, ovdje nije takav slučaj – vezano uz ugovor je postojao savršeni sklad među tuženicima. U konkretnom sporu, pravna osnova tražbine naknade štete koju Tužitelj ima prema Tuženicima i koju potražuje ovom tužbom, nije proizašla iz pravne prirode Ugovora, teksta njegovih odredbi, već postoji na temelju kogentnih odredbi ZTD-a koji propisuju odgovornost sva tri Tuženika za naknadu štete u slučaju iskorištavanja utjecaja u trgovačkom društvu (ovdje Tužitelju).
33. Ovo Tužitelj već iznosi u samoj tužbi. Tužba je usmjerena na naknadu štete radi jednog od brojnih aranžmana iskorištavanja utjecaja u Tužitelju, a koji su služili kao sredstvo izvlačenja novca iz Tužitelja. Ugovor je nesporno sklopljen, no samo sklapanje i izvršavanje Ugovora na način opisan u tužbi (plaćanje nepostojećih ili u najmanju ruku drastično precijenjenih usluga) predstavlja štetnu radnju Tuženika 1 kao ranijeg direktora Tužitelja, a onda i osnovu za odgovornost svih Tuženika.
34. Plaćanjima značajnih novčanih iznosa u korist Tuženika 2 s osnove Ugovora bespravno je razdijeljena imovina Tužitelja (i društava Hotel Labineca i Faraon), za što je odgovoran Tuženik 1 (a solidarno s njim i Tuženik 2 i Tuženik 3) jer je na taj način povrijedio načelo urednog i savjesnog vođenja poslovanja Tužitelja, na način kako je propisano odredbom članka 252. stavka 3 točke 5. ZTD-a. Pravna priroda Ugovora je tu sekundarno pitanje; primarno je pitanje da li je plaćanjima po Ugovor Tuženik 1 Tužitelju počinio štetu.

35. Tužitelj jednom parnicom, isključivo temeljem pravnih instituta prava trgovačkih društava i pravilima o odgovornosti za štetu iz ZTD-a, zahtjeva od sva tri Tuženika da mu naknade štetu koja mu je počinjena.
36. Dakle u ovom postupku treba rasvijetliti pitanje štetnosti ovakvog aranžmana za Tužitelja te pitanje dužne pozornosti Tuženika 1 prilikom obavljanja funkcije direktora u Tužitelju, pitanje utjecaja Tuženika 3 na Tuženika 1 da počini radnje na štetu Tužitelja, te pitanje koristi koju je takvim aranžmanom ostvario Tuženik 2.
37. Tako suprotno zaključcima Tuženika 3 ne postoji pisani sporazum stranaka o prorogaciji nadležnosti Trgovačkog suda u Zagrebu za rješavanje spora koji postoji između Tužitelja i svih Tuženika u ovom konkretnom postupku.
38. Iz svega prethodno navedenog očito proizlazi kako je naslovni sud nadležan donijeti odluku u ovom postupku.

IV. OČITOVANJE NA MATERIJALNOPRAVNE PRIGOVORE TUŽENIKA

A. Očitovanje na prigovore zastare koji iznose Tuženik 1 i Tuženik 3

39. Tuženik 1 i Tuženik 3 iznose prigovor zastare za sve iznose koji su plaćeni prije 13. svibnja 2016. godine, odnosno 5 godina od podnošenja predmetne tužbe.
40. Tužbenim zahtjevom Tužitelja su obuhvaćeni iznosi koje je Tuženik 1 u ime i za račun Tužitelja plaćao Tuženiku 2 u vremenskom razdoblju od 2016. godine do odlaska Tuženika 1 s mjesta direktora Tužitelja.
41. U odnosu na prigovor zastare, točno je da odredba članka 273. stavak 5. ZTD-a propisuje da zahtjev koji potražuje tužitelj zastarijeva u roku od 5 godina. Međutim, stav Tužitelja je da bi taj zastarni rok mogao početi teći tek od trenutka kad je Tuženik 1 prestao biti direktor Tužitelja. Točnije, zastara u slučaju zahtjeva oštećenog trgovačkog društva za naknadu štete od štetnika, može početi teći tek u trenutku kad osobe koje su iskoristile utjecaj u društvu prestanu imati utjecaj u oštećenom društvu.
42. U suprotnom, cijeli institut odgovornosti za štetu radi iskorištavanja utjecaja u društvu ne bi imao smisla u onim društvima gdje određene osobe ili skupina osoba koje čine štetne radnje protiv društva, tijekom dužeg vremenskog razdoblja imaju utjecaj nad društvom, bilo kao direktor poput Tuženika 1 ili kao zastupnik po zakonu jedinog člana poput Tuženika 3. Tuženik 1 je prestao biti direktor Tužitelja tek 2020. godine.
43. Stoga je neosnovan prigovor zastare kojega ističu Tuženik 1 i Tuženik 3.

44. Tužitelj u prilogu dostavlja potvrde o plaćanjima koja su izvršena počevši od lipnja 2016. godine, koja je Tuženik 1 za račun Tužitelja vršio u korist Tuženika 2. Što nije direktno plaćeno podmireno je kompenzacijama i obračunskim plaćanjima. Sve to zbrojeno predstavlja iznos štete koju Tužitelj potražuje ovom tužbom, prema tužbenom zahtjevu koji Tužitelj uređuje u nastavku ovog podneska.

Prilog: *Potvrde o izvršenim nalogima za 2016. godinu (Prilog 3.)*
Potvrde o izvršenim nalogima za 2017. godinu (Prilog 4.)
Potvrde o izvršenim nalogima za 2018. godinu (Prilog 5.)
Potvrde o izvršenim nalogima za 2019. godinu (Prilog 6.)
Potvrde o izvršenim nalogima za 2020. godinu (Prilog 7.)
Kompenzacije (Prilog 7.a)
Preknjižba (Prilog 7.b)

Financijsko vještačenje na okolnost utvrđivanja točnih iznosa i zbroja ukupnih plaćanja izvršenih od Tužitelja u korist Tuženika 1 za razdoblje obuhvaćeno tužbenim zahtjevom

B. Očitovanje na materijalnopravne prigovore Tuženika 1

45. Tuženik 1 u svom odgovoru na tužbu od dana 18. lipnja 2021. godine u cijelosti osporava navode iz tužbe Tužitelja, osporava i osnovanost tužbenog zahtjeva kao i visinu navodno nastale štete. Tuženik 1 u odgovoru na tužbu iznosi sljedeće materijalnopravne prigovore na koje će se Tužitelj očitovati:

- a) osporava da je u ime Tužitelja ikada vršio plaćanja naknade na temelju Ugovora, u korist Tuženika 2,
- b) Tužitelj je imao koristi od Tuženika 2,
- c) nastoji dokazati da je postupao s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, iznoseći podatke o pozitivnom poslovanju Tužitelja,
- d) navodi kako se njegov odgovor na Tužiteljev dopis od dana 13. travnja 2021. godine pogrešno interpretira i tumači.

U odnosu na navode Tuženika 1 pod a) – prigovor da Tuženik 1 nije vršio plaćanja u korist Tuženika 2

46. Tuženik 1 u odgovoru na tužbu osporava da je Tužitelj plaćao naknadu Tuženiku 2 na temelju Ugovora.

47. Gornji navodi su u proturječnosti sa ostalim dijelovima odgovora na tužbu Tuženika 2, u kojima se Tuženik 2 upire dokazati da su izvršavane usluge, da su iste bile korisne za Tužitelja itd.

48. Čemu takvi navodi ako Tuženik 1 nije ništa plaćao Tuženiku 2?
49. Novac se nesporno odlijevao Tuženiku 2, što je vidljivo iz gore navedenih potvrda o izvršenim nalogima za plaćanja. Stoga su krajnje neobični navodi Tuženika 1 u kojima osporava da su predmetne fakture bile plaćene Tuženiku 2, kad je upravo Tuženik 1 bio odgovoran za podmirenje Tužiteljevih novčanih obaveza za vrijeme dok je bio direktor Tužitelja.
50. Dakle Tuženik 1 tvrdi da su predmetne usluge izvršene i korisne za poslovanje Tužitelja, ali osporava da ih je Tužitelj (odnosno on sam kao direktor Tužitelja) plaćao. Ovakvi navodi za sad nemaju smisla, ali možda ih Tuženik 1 razjasni u nastavku postupka.
51. Također, vidljivo je da je Tuženik 1 potpisao aneks Ugovoru od 30. travnja 2015. godine, koji je dostavljen u tužbi. Sa aspekta ovog postupka, tvrdnji Tužitelja i tvrdnji Tuženika 1, posebno je interesantan popratni dopis koji je dostavljen Tužitelju uz navedeni aneks. Taj dopis glasi kako slijedi:

„Poštovani,

Odlukom vlasnika od 01.05.2015. godine usluge po ugovoru za rad na online kanalima prodaje sklopljene dana 01.10.2013. povećavaju se za 500 eur-a, u prilogu Vam dostavljamo aneks Ugovora te Vas molimo da jedan ovjereni primjerak vratite na našu adresu.“

52. Ovaj dopis, pogotovo njegov dio kojeg je gore Tužitelj podcrtao, jasno pokazuje kako je došlo do sklapanja aneksa. Nije se tu radilo o nikakvoj poslovnoj odluci Tuženika 1, on je aneks „odlukom vlasnika“ dobio na potpis, potpisao i plaćao iznos koji odgovara 2.500,00 EUR umjesto dotadašnjih 2.000,00 EUR, za jedne te iste „usluge“.

*Dokaz: uvid u prilog 6. uz tužbu od 13. svibnja 2021. godine
Saslušanje Tuženika 1 o procesu odlučivanja o sklapanju Anexa 1 Ugovoru te identitetu „vlasnika“ iz dopisa upućenog Tužitelju, datiranog 1. svibnja 2015.*

53. Svi zbrojeni iznosi isplata predstavljaju ukupan iznos štete koje je nastala Tužitelju čija naknada se potražuje u ovom postupku. Kao dokaz da su isplate stvarno i vršene, Tužitelj uz već gore dostavljene potvrde o izvršenim nalogima za plaćanja, u prilogu dostavlja i račune koje je Tuženik 2 izdavao Tužitelju, koji su ponekad sadržavali krajnje nejasne izvještaje o obavljenim poslovima, te kartice konta.

*Dokaz: uvid u potvrde o izvršenim nalogima (Prilog 3. do Prilog 7. ovog podneska),
Računi Tuženika 2 za 2016. godinu (Prilog 8.)
Računi Tuženika 2 za 2017. godinu (Prilog 9.)*

Računi Tuženika 2 za 2018. godinu (Prilog 10.)

Računi Tuženika 2 za 2019. godinu (Prilog 11.)

Računi Tuženika 2 za 2020. godinu (Prilog 12.)

Dio računa Tuženika 2 za 2017. i 2018. godinu (Prilog 12.a)

Kartice konta za 2016 – 2020 (Prilog 13.)

Kartica konta za 2016-2020 kto 220100 (Prilog 13.a)

U odnosu na navode Tuženika 1 pod b) – tobožnje koristi ostvarene od Tuženika 2

54. Raznim navodima, Tuženik 1 nastoji dokazati kako su „marketinške“ usluge izvršavane, te kako je Tužitelj imao koristi od radnji Tuženika 2.

55. Uvodno, Tužitelj naglašava kako teret dokazivanja svojeg postupanja sukladno pravnom standardu iz odredbe čl. 252. st. 2. ZTD-a snose Tuženici, odnosno prvenstveno Tuženik 1. Nedvojbeno se radilo o odljevu sredstava iz Tužitelja. Poslovni smisao, postojanje i vrijednost usluga koje bi opravdale takav odljev mora dokazati Tuženik 1, posebno ako ustraje u svojim tvrdnjama iz odgovora na tužbu da nije postupao po uputama Tuženika 3.

56. Bez obzira na spomenuta pravila o teretu dokazivanja, Tužitelj će nastojati, u okvirima svojih objektivnih mogućnosti, iznijeti sve okolnosti i činjenice koje su mu poznate, a koje su relevantne kako bi naslovni sud mogao donijeti zaključak o prirodi „marketinškog“ angažmana Tuženika 2 iz Ugovora.

57. Specifikacije usluga na računima Tuženika 2, odnosno izvještaji o obavljenim poslovima za Tužitelja, ne predstavljaju ništa više od paušalnog ponavljanja poslova koje je Tuženik 2 trebao temeljem Ugovora obavljati za Tužitelja.

Dokaz: uvid u račune i njima priložene izvještaje o obavljenim poslovima Tuženika 2 (Prilog 8. do Prilog 12.a ovog podneska)

58. Nadalje, temeljem odredbe članka 4. stavka 2. Ugovora:

„Ugovorne strane su suglasne, da se u cilju potvrde izvršenih djelatnosti navedenih u točki 1. ovog ugovora, do zadnjeg radnog dana u mjesecu, Nalogoprimatelj (Tuženik 2) izvještava Nalogodavatelja (Tužitelja) o obavljenom poslu i statističkim podacima Internet prodaje i marketinga a Nalogodavatelj (Tužitelj) ovjerava izvještaj.“

59. Niti jedan izvještaj o obavljenim poslovima koje Tužitelj posjeduje nije bio ovjeren od strane Tužitelja, stoga je nemoguće dokazati da su navedene usluge bile zaista i pružene.

Dokaz: uvid u izvještaje o obavljenim poslovima Tuženika 2 (Prilog 8. do Prilog 12.a ovog podneska)

60. Tuženik 1 u odgovoru na tužbu tvrdi da je Tuženik 2 pružao usluge „marketinga, prikupljanja materijala, izrađivanja i slanja newslettere, odrađivanja poslove Internet prodaje i online kanala prodaje turističkih aranžmana“ u korist Tužitelja, te da je Tužitelj od tih usluga imao koristi. Tuženik 1 navedeno nastoji dokazati iznošenjem sljedećih navodnih radnji Tuženika 2:

- (i) da je Tuženik 2 izrađivao Adriatic Islands Group Newsletter (dalje u tekstu: „**Newsletter**“) u korist Tužitelja,
- (ii) da je Tuženik 2 sklopio ugovor o korištenju rezervacijskog sustava PHOBS kojim se koristio Tužitelj,
- (iii) da je Tuženik 2 objavljivao fotografije na društvenim mrežama u sklopu reklamnih kampanja za Tužitelja, čime su povrijeđena autorska prava ROMULIĆ d.o.o.,
- (iv) da se dio Ugovorne naknade koju je Tužitelj plaćao Tuženiku 2 koristio za plaćanje zakupnine za poslovni prostor Tuženika 2,
- (v) da je Tuženik 2 pružao usluge animacije u hotelu Tužitelja,
- (vi) da je Tuženik 2 navodno dostavljao određene izvještaje o posjećenosti društvenih mreža Tužitelja.

61. Gornji navodi i dokumenti ne dokazuju da se u ovom slučaju ne bi radilo o aranžmanu izvlačenja novca iz Tužitelja. Tuženik 1 nabraja brojne tobožnje usluge kojima se nastojao stvoriti privid da je Tuženik 2 u stvarnosti pružao prave marketinške usluge. Svi dokazi koje prilaže Tuženik 2 dostavljeni su s tim ciljem.

62. Najbolji primjer navedenog se očituje upravo navodima Tuženika 1 pod (i) dostavljanjem Newslettera iz 2018. godine“. Svaki Newsletter je trebao „reklamirati“ skupno više hotela koji su bili povezani s Tužiteljem.

63. Na dostavljenim Newsletter-ima Tužitelj se „reklamira“ na način da je uz ime hotela Tužitelja prikazana jedna nasumična fotografija uz jednu do dvije rečenice teksta. Međutim, Tuženik 1 ničime nije dokazao da je predmetne Newslettere uopće izradio Tuženik 2, koliko često, i zašto to košta 2.500,00 EUR mjesečno.

Dokaz: uvid u priloge 2. do 6. odgovora na tužbu Tuženika 1

64. Nevjerojatno je da Tuženik 1 očekuje da će naslovni sud povjerovati da je Tuženik 2 „pružao usluge“ Tužitelju na način da je izrađivao tobožnje Newslettere, te da je Tužitelj od takvog „reklamiranja“ imao koristi. Osim što ne dokazuje tko ih je izradio, Tuženik 1 uopće ne dokazuje temeljnu činjenicu gdje su predmetni Newsletteri bili objavljivani, te na koji način je Tužitelj od njih imao koristi.

65. Također, Tuženik 2 je naplaćivao identične Newslettere i Tužitelju povezanim društvima Hotelu Labineci i Faraonu, jer su navodno i ti hoteli „reklamirani“ u Newsletteru. Ta tri

društva su za Newslettere, zajedno s ostalim nejasno specificiranim „marketinškim“ uslugama, mjesečno plaćala 7.500 eura!

Dokaz: uvid u račune i njima priložene izvještaje o obavljenim poslovima i potvrde o izvršenim nalogima za plaćanje Hotela Labineca i Faraona (Prilog 14.)

66. U odnosu na navode Tuženika 1 pod (ii) u odnosu na rezervacijski sustav PHOBS, Tuženik 2 je imao jedino ulogu posrednika između stvarnog pružatelja usluge rezervacije smještaja društva PHOBS d.o.o., te Tužitelja kao korisnika usluge. Zaposlenici Tužitelja i Hotela Jadran su imali pristup sustavu i koristili ga prilikom obavljanja svojih poslova, dok Tuženik 2 nije pružao nikakve usluge u pogledu održavanja ili korištenja sustava.

67. Tuženik 2 nije pružao Tužitelju usluge „Internet prodaje i online kanale prodaje turističkih aranžmana“, putem sustava PHOBS, već su to interno činili zaposlenici Tužitelja i Hotela Jadran koristeći se predmetnim sustavom. Drugačije nije bilo niti moguće kad je tuženik 2 u relevantno vrijeme imao svega dva zaposlenika (suprugu Tuženika 1 i računovođu). Već je ranije Tužitelj naveo da se Tuženik 2 nalazi pred otvaranjem stečaja. A ipak, prema bonitetnom izvješću društva Dun & Bradstreet, Tuženik 2, je u relevantno vrijeme (2016. do 2019., podaci za 2020. nisu dostupni jer društvo nije sačinilo godišnja financijska izvješća):

- imao dva zaposlenika;
- ostvarivao prihode oko 1.500.000,00 HRK;
- ostvarivao 0 (nula) prihoda od poduzetnika izvan grupe, dakle od nepovezanih osoba;
- ostvarivao značajnu dobit (u rasponu cca 378.000 HRK do cca 588.000 HRK)

da bi trenutno bio pred stečajem.

Dokaz: Očekivano priznanje Tuženika 1;

Bonitetno izvješće za Tuženika 2 (Prilog 15)

Saslušanje gospođe Silvie Polozsanyi Pejković, na adresi Tuženika 1, na okolnosti broja zaposlenih u Tuženiku 2 i vrste i količine usluga izvršavanih Tužitelju od strane Tuženika 2

68. Nacrt ugovora o nagodbi koji Tuženik 1 dostavlja uz svoj odgovor na tužbu ne dokazuje ništa bitno za ovu parnicu, osim da je direktorica Tuženika 2 bila njegova supruga. Svakako to ne predstavlja dokaz da je Tuženik 2 pružao ikakve usluge Tužitelju, već jedino može predstavljati dokaz da je Tuženik 2 činio štetu i drugim pravnim osobama, a ne samo Tužitelju.

69. U odnosu na navode Tuženika 1 pod (iv) da je dio naknade iz Ugovora u stvarnosti služio za plaćanje zakupnine za poslovni prostor u Zagrebu koji su koristili zaposlenici Tuženika 2, to ustvari samo predstavlja kako je novac izvlačen iz Tužitelja protivno njegovom najboljem interesu. Ovog nema u Ugovoru. Iz ovih navoda o zakupu jasno je vidljivo da u iznosi koje je Tuženik 1 plaćao nemaju veze sa „marketinškim“ uslugama. Tuženik 1 će se svakako morati očitovati detaljnije o ovom svom navodu, npr. objašnjenjem (uz

predlaganje odgovarajućih dokaza) koji dio od 2.500,00 EUR mjesečno se odnosi na „zakup“ kojeg opisuje.

70. Gornji navodi Tuženika 1 pod (iv) kako je sredstvima Tužitelja plaćan zakup poslovnog prostora u Zagrebu kojim su se koristili zaposlenici Tuženika 2, sve i da su točni i da ih Tuženik 1 i dokaže, predstavljaju najbolji primjer trošenja Tužiteljevog novca protivno Tužiteljevom najboljem interesu, od strane Tuženika 1.
71. U odnosu na navode Tuženika 1 pod (v) da je Tuženik 2 pružao usluge animacije u hotelu Tužitelja, ista se izričito osporava. Tuženik 1 nije dostavio niti jedan dokaz kojim bi potkrijepio navedene tvrdnje. Također, s obzirom da je Tuženik 2 imao 2 zaposlenika, nije jasno kako je mogao pružati usluge animacije u hotelu Tužitelja.
72. U odnosu na navode Tuženika 1 pod (vi) da je Tuženik 2 navodno dostavljao određene izvještaje o posjećenosti društvenih mreža Tužitelju, Tužitelj ponovno napominje kako je teret dokaza tih tvrdnji na Tuženiku 1 sukladno pravnom standardu iz odredbe čl. 252. st. 2. ZTD-a.
73. Također, od 2016. godine, Tužitelj je interno vodio vlastite društvene mreže putem vlastitih zaposlenika, ili zaposlenika Hotela Jadran (što je i logično kad je Tuženik 2 imao samo dva zaposlenika).
74. U odnosu na ostale usluge koje je Tuženik 2 bio dužan pružati Tužitelju temeljem Ugovora, točnije, optimizacija postojećih web stranica, SEO optimizacija, i online reputacija, Tužitelj ne raspolaže dokazima da su iste ikada izvršavane, a iz priloženih računa za usluge proizlazi da ih je Tuženik 2 redovno naplaćivao, a Tuženik 1 u ime i za račun Tužitelja uredno i plaćao.
75. Tužitelj pozdravlja inicijativu Tuženika 1 da svojim iskazom objasni gornje okolnosti. No, uz takav iskaz svakako bi bilo mjesta dostavi ovjerenih izvještaja od strane Tužitelja kojima se potvrđuje da su usluge pružene ili kakvih drugih konkretnih dokaza o pruženim uslugama. Od opisanog aranžmana s Tuženikom 2, Tužitelj imao samo štetu, a nikako korist.
76. Šteta koja je nastala za Tužitelja se očituje u umanjenju Tužiteljeve imovine za zbroj novčanih iznosa koji su plaćeni Tuženiku 2 za marketinške usluge:
 - (i) za koje nije jasno kojim kriterijima se vodio Tuženik 1 prilikom odabira Tuženika 2 kao pružatelja tih usluga. Za društvo Tuženika 2 nisu postojale reference da je to društvo sposobno pružati marketinške usluge u polju pomorskog turizma,
 - (ii) za koje u dokumentaciji Tužitelja ne postoji nijedan ovjereni izvještaj koji bi potvrdio da su usluge izvršene,
 - (iii) za koje je upitno je li kod Tužitelja postojala poslovna potreba,

(iv) čija cijena je prema odredbama Ugovora bila postavljena u visini od 2.500,00 eura mjesečno, što daleko premašuje okvirni prosjek cijena marketinških usluga koje nude renomirane marketinška agencije koja posluju u Republici Hrvatskoj,

(v) za koje je Tuženik 2 dostavljao račune sa nejasnim specifikacijama usluga koja su navodno izvršene.

77. Na temelju svega navedenog je jasno kako prave marketinške usluge ustvari nikada nisu pružane Tužitelju. Čak i ako bi Tuženik 1 uspio dokazati da radnje koje je opisuje Tuženik 1 predstavljaju stvarno usluge, iste su očito bile preplaćene. U tom slučaju, ocjenu tržišne cijene svih „marketinških“ usluga koje spominje Tuženik 1, Tužitelj prepušta naslovnom sudu.

Dokaz: provođenje vještačenja kojim će se utvrditi tržišna cijena usluga koje Tuženik 1 opisuje u svojem odgovoru na tužbu (pod uvjetom da dokaže da su pružane)

U odnosu na navode pod c) - pozitivno poslovanje Tužitelja

78. Tuženik 1 nastoji dokazati da je savjesno vodio poslovanje društva jer navedeno najbolje potvrđuje činjenica da je Tužitelj ostvarivao kontinuirani rast prihoda od 2013. do 2019. godine, implicirajući da je upravo na temelju predmetnih marketinških usluga Tuženika 2 ostvaren rast prihoda za Tužitelja.

79. Ovakvi navodi Tuženika 1 su potpuno promašeni. Prihodi su jedno a rashodi drugo. Društvo koje ima prihode, pa čak i rastuće prihode, može pretrpjeti štetu pa i završiti u stečaju ako njegov direktor nekontrolirano i nerezonski te prihode prosljeđuje trećima.

80. Upravo zbog dugogodišnjeg lošeg vođenja poslovanja Tužitelja, Tužitelj je, bez obzira na prihode, akumulirao brojne dugove koji su doveli do situacije da je Tužitelj bio primoran podnijeti prijedlog radi otvaranja vlastitog stečaja.

Dokaz: Prijedlog dužnika Jadran Laguna za otvaranje stečajnog postupka od 10. svibnja 2021. godine (Prilog 16.)

81. Do ostvarenja uvjeta za otvaranje stečaja je došlo iz razloga što je Tužitelj godinama na različite načine lišavan svoje imovine, u korist, između ostalih, i Tuženika 2. Tužitelj je posljedično insolventan.

82. Dodatna potvrda da je Tuženik 1 općenito loše vodio poslovanja Društava kćeri kojih je bio direktor, proizlazi iz činjenice što je nad Tužitelju povezanim društvom Faraon otvoren stečajni postupak, a društvo Hotel Labineca je također kao i Tužitelj bilo primorano podnijeti prijedlog radi otvaranja vlastitog stečaja.

Dokaz: Rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad Faraonom od 25. listopada 2021. godine (Prilog 17.)

Prijedlog dužnika Hotel Labineca za otvaranje stečajnog postupka od 17. studenog 2021. godine (Prilog 18.)

83. U nastavku ovog podneska, Tužitelj će dodatno ukazati i na druge aranžmane koje je Tuženik 1 izvršavao, a koji potvrđuju njegovu odgovornost za nesavjesno vođenje poslovanja Tužitelja.

U odnosu na navode pod d) - Tužiteljev dopis od dana 13. travnja 2021.

84. Tuženik 1 navodi kako se njegov odgovor na Tužiteljev dopis od dana 13. travnja 2021. godine pogrešno interpretira i tumači. Tuženik 1 tvrdi kako se u svom odgovoru na dopis „*niti jednom rečenicom nije očitovao o konkretnom aranžmanu – Ugovoru o suradnji i uslugama s društvom Adriatic Islands Group Hoteli d.o.o.*“.

85. Naime, Hoteli Jadran su prije nego je podnesena ove tužba i drugih osam tužbi koliko je ukupno podneseno protiv Tuženika 1, uputili dopis Tuženiku 1 kojim je zatraženo njegovo očitovanje o brojnim štetnim radnjama koje je poduzeo u ime Društva kćeri.

86. Točno je da se navodi Tuženika 1 u dopisu eksplicitno ne odnose na navodne usluge Tuženika 2, nego na druge aranžmane izvlačenja novca iz Tužitelja, Hotela Labinece i Faraona. Međutim, Tužitelj u Tužbi nije imao namjeru pogrešno interpretirati odgovor Tuženika 1 na predmetni dopis.

87. Dostavljanjem predmetnog dopisa, Tužitelj je prvenstveno htio ukazati naslovnom sudu na hijerarhiju koja je vladala u grupi kojoj je pripadao/pripada Tužitelj, prije nego što je nova uprava preuzela vođenje te grupe.

88. Priroda odnosa između Tuženika 1 i Tuženika 3 je najbolje vidljiva iz samih riječi Tuženika 1 koje su dokumentirane u njegovom odgovoru na dopis Hotela Jadran koji je dostavljen uz Tužbu.

89. Naime, na upit zašto Tuženik 1 nije poduzeo radnje kojima bi pokušao naplatiti teško naplative zajmove koje je u ime i na račun Tužitelja davao drugim povezanim društvima grupe. Tuženik 1 je odgovorio:

„da je sve rađeno po nuputcima (Tuženika 3) koje sam već naveo“,

te je uz to nadodao:

„Mogao sam biti smjenjen, opozvan...“

Dokaz: uvid u Odgovore Tuženika 1 na dopis Hotela Jadran, Prilog 11 dostavljen uz tužbu

90. Ovaj odgovor opisuje prirodu odnosa između Tuženika 1 i Tuženika 3. Na temelju ovih odgovora, i općeg pravnog položaja Tuženika 3 u odnosu na Tuženika 1, nije teško zaključiti da je Tuženik 3 itekako bio u mogućnosti utjecati na odluke Tuženika 1, što je jedna od pretpostavki za solidarnu odgovornost Tuženika 3 za naknadu štete Tužitelju.
91. Tuženik 3 je kao predsjednik uprave člana Tužitelja predstavljao tog člana na skupštini Tužitelja, i u svakom slučaju je utjecao na rad Tuženika 1. Ako mu je davao izričite upute da uđe i provodi aranžman sa Tuženikom 2, to bi možebitno umanjilo odgovornost Tuženika 1 obzirom na odredbu čl. 252. st. 4. ZTD-a. Međutim ako je točno da mu Tuženik 3 nije davao takve izričite upute, a znao je za takav aranžman međutim nije Tuženika 1 „smijenio, opozvao...” tada je očito Tuženik 3 upravo na takav način pružao podršku odnosno utjecao na Tuženika 1 da provodi sporna plaćanja.
92. Upućivanjem na odgovor Tuženika 1 na dopis Hotela Jadran, Tužitelj je želio ukazati na gore navedene okolnosti.

C. Očitovanje na materijalnopravne prigovore Tuženika 3

93. U nastavku ovog podneska, Tužitelj će se očitovati samo na one materijalnopravne prigovore koje iznosi Tuženik 3, a o kojima se već nije već očitovao ranije u ovom podnesku ili u tužbi.
94. Tuženik 3 u svom odgovoru na tužbu od dana 18. lipnja 2021. godine i podnesku od 14. srpnja 2021. godine, iznosi slijedeće materijalnopravne prigovore na koje će se Tužitelj očitovati:
- a) osporava da je mogao davati obvezne upute Tuženiku 1 ili da je utjecao na Tuženika 1 da čini štetu tužitelju,
 - b) tvrdi da s obzirom na njegova saznanja i isprave koje posjeduje, da je Ugovor uobičajen za poslovanje Tužitelja

U odnosu na navode Tuženika 3 pod a) - osporavanje davanja uputa Tuženiku 1

95. U točki 5. podneska od 14. srpnja 2021. godine, Tuženik 3 navodi da nije mogao davati obvezne upute Tuženiku 1 da sklopi i izvrši štetni aranžman izvlačenja novca iz Tužitelja.
96. Kao što je već navedeno, po prirodi stvari Tuženik 3 je mogao utjecati na Tuženika 1 jer je bio predsjednik uprave jedinog člana Tužitelja.

97. Ovo tvrdi i sam Tuženik 1 u točki IV. svog odgovora na tužbu u postupku koji Tužitelj pred naslovnim sudom vodi protiv Tuženika 1 i Tuženika 3 radi naknade štete koja je nastala uslijed odobravanja teško naplativih zajmova koji su izdavani povezanim društvima Tužitelja koja su bila u teškoj financijskoj situaciji ili čak naplata nije bila niti izgledna jer su se i odnosu na ta povezana društva vodili insolventni postupci, a sve bez uzimanja sredstava osiguranja naplate izdanih zajmova.

Dokaz: Odgovor na tužbu Tuženika 1 od dana 16. kolovoza 2021. godine, u parnici P-332/2021 koja se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu (Prilog 19.)

98. U društvima s ograničenom odgovornošću postoji hijerarhijski odnos među organima društva. Skupština je hijerarhijski najviši organ koji imenuje i opoziva imenovanje članova. Za opoziv njihova imenovanja ne traži se postojanje važnog razloga, ako to nije predviđeno u društvenom ugovoru, što u konkretnoj situaciji nije slučaj. Posljedica toga je da se člana uprave može opozvati imenovanje u svako doba i bez navođenja ikakvog razloga, a on se ne može obratiti sudu tužbom tražeći da se utvrdi razlog opoziva njegovog imenovanja.

99. Slijedom toga, članovi uprave društva sa ograničenom odgovornošću moraju slijediti obvezne upute skupštine društva. To znači da im se članovi društva preko skupštine mogu miješati u način vođenja poslova društva, a budući da ne uživaju sudsku zaštitu, ne mogu se tome uspješno oduprijeti. Članovi uprave društva sa ograničenom odgovornošću nemaju samostalnost koju imaju članovi uprave u na primjer dioničkom društvu.

100. Jedini član društva Tužitelja je društvo Hoteli Jadran d.d., a predsjednik uprave društva Hoteli Jadran d.d. u vrijeme počinjenja i trajanja štetne radnje u ovom postupku je bio upravo Tuženik 3. Kada je jedini član društva pravna osoba, tog člana društva zastupa zastupnik po zakonu te pravne osobe, odnosno u konkretnom slučaju, predsjednik uprave društva Hoteli Jadran d.d., Tuženik 3.

Dokaz: uvid u Povijesni izvadak sudskog registra za Hotele Jadran, Prilog 5 dostavljen uz Tužbu

101. Stoga nije točna tvrdnja Tuženika 3 da on nije bio u mogućnosti davati obvezne upute Tuženiku 1. Tuženik 3 je svakako bio u mogućnosti davati obvezne upute, što je i činio, a sve na štetu Tužitelja. U konkretnoj situaciji koja je predmet ovog spora, znanje za aranžman sa Tuženikom 2 uz izostanak upute da se sa istim prestane predstavlja vid utjecaja na Tuženika 1 da se sa takvim aranžmanom nastavi.

102. Radi izbjegavanja nesporazuma o tome čega Tuženik 3 jest ili nije vlasnik:

- 100% udjela u Tuženiku 2 drži društvo Adriatic Islands Group d.d. Zagreb, OIB: 08214831145;
- U društvu Adriatic Islands Group d.d. Zagreb, Tuženik 3 drži 20% dionica, a njegov partner Vitezy, drži 80% dionica.

*Dokaz: Izvadak iz sudskog registra za Tuženika 2 (Prilog 20);
Prikaz vlasničke strukture Adriatic Islands Group d.d. sa web stranica Središnjeg Klirinškog Depozitarnog Društva d.d. Zagreb (Prilog 21)*

103. Dakle, Tuženik 3 je bio predsjednik uprave jedinog člana Tužitelja i time u odnosu na Tuženika 1 predstavljao skupštinu i bio u poziciji da mu daje obvezujuće upute. U isto to vrijeme Tuženik 3 bio je neizravni vlasnik Tuženika 2, a direktor Tuženika 2 bila je supruga Tuženika 1. Aranžman sa ovim elementima Tuženik 2 ubraja u „...uobičajene pravne poslove i poslovanje tužitelja“.

U odnosu na navode Tuženika 3 pod b) – tvrdnje da je ugovor uobičajen za poslovanje Tužitelja

104. U točki 5. podneska od 14. srpnja 2021. godine, Tuženik 3 navodi da je, s obzirom na saznanja i isprave koje on posjeduje, Ugovorni odnos između Tužitelja i Tuženika 2 juobičajen za poslovanje Tužitelja.

105. Kako je već ranije navedeno u ovom podnesku, teret dokazivanja navedenih okolnosti je Tuženicima.

106. Tužitelj također upućuje na nejasnoću u iznesenim navodima Tuženika 3. Naime, nije jasno koje isprave bi Tuženik 3 mogao posjedovati u odnosu na Ugovorni odnos između Tužitelja i Tuženika 2. Tuženik 3 u cijelom podnesku izbjegava svaku povezanost s Tuženikom 1 te navodi kako mu nije izdavao nikakve upute niti je mogao utjecati na njegov rad.

107. Tuženik 3 se mora odlučiti je li ili nije imao utjecaja na poslovanje Tužitelja ili ne.

108. Usluge koje se navode u tekstu Ugovora jesu uobičajene, no ako se one ne pružaju, ako su drastično preplaćene, ako se u naknadama za njih kriju razni „zakupi“, ako ih pruža društvo koje je vlasnički povezano sa krajnjim vlasnikom društva - tada se ne radi o uobičajenom poslovanju.

V. DALJNI ARGUMENTI KOJI UKAZUJU DA TUŽENIK 1 NIJE POSTUPAO UREDNO I SAVJESNO PRILIKOM UPRAVLJANJA TUŽITELJEM

109. Radi pružanja dodatnog uvida naslovnom sudu u način na koji je Tuženik 1, pod utjecajem Tuženika 3, vodio poslovanje Tužitelja, ističe se da je Tuženik 1 godinama sustavno davao zajmove povezanim društvima (uključujući i Tuženika 2 i društvo Adriatic Islands Group d.d. Zagreb), čiju naplatu nije nikako osigurao niti je takve zajmove uopće pokušavao naplatiti, dok su dužnici uglavnom završavali u stečaju. Iz tog razloga Tužitelj je naslovnom sudu podnio zasebnu tužbu, koja se pred tim sudom vodi pod poslovnim brojem P-101/2021, radi naknade štete u iznosu od 7.671.600,64 HRK.

*Dokaz: Preslika tužbe u predmetu poslovni broj P-332/2021 koja se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu (Prilog 22);
Prema potrebi uvid u spis predmeta P-332/2021 Trgovačkog suda u Splitu*

VI. ZAKLJUČNO

110. Slijedom svega navedenog, Tužitelj predlaže naslovnom sudu da donese presudu na temelju ogluhe u pogledu Tuženika 2, a u pogledu Tuženika 1 i Tuženika 3 da provede postupak i usvoji tužbeni zahtjev.

**JADRAN LAGUNA d.o.o.,
koje zastupa:**

Pavo Novokmet, odvjetnik

<i>Trošak tužitelja:</i>		
<i>Sastav podneska</i>	<i>Tbr. 8.1.</i>	<i>12.120,00 HRK</i>
<i>Porez na dodanu vrijednost</i>	<i>25%</i>	<i>3.030,00 HRK</i>

<i>Ukupno:</i>		<i>15.150,00 HRK</i>
<i>+ ostale pristojbe po odmjeri suda</i>		